

ARBEJDSMARKEDSRÅDET

Bilag 4.

København, den 20 november 1967.

Til arbejdsministeren.

I anledning af den forestående omlægning af arbejdsanvisningssystemet, som er forudsat i § 4 i loven af 22. februar 1967, har rådet overvejet nogle af de problemer, der melder sig i den forbindelse. Man har navnlig beskæftiget sig med, hvorledes man kan sikre bedst mulig kontakt og samarbejde mellem på den ene side erhvervsvirksomhederne og på den anden side de offentlige anvisningskontorer, der under det nye system forudsættes at varetage de hidtil af arbejdsløsheds-kasserne udøvede funktioner vedrørende kontrol og anvisning.

Rådet er af den opfattelse, at det under det nye anvisningssystem vil få afgørende betydning, at den nævnte kontakt udbygges væsentligt i forhold til den i dag eksisterende tilstand. Arbejdsformidlingen vil kun kunne bestrides forsvarligt og effektivt for såvel erhvervsvirksomhederne som for lønmodtagerne under forudsætning af, at der mellem anvisningskontorerne, erhvervsvirksomhederne og arbejdsmarkedets organisationer kommer et intimt kontinuerligt og omfattende samarbejde i stand.

I. Også på det lokale (regionale) plan er arbejdsmarkedets organisationer allerede mange steder engagerede i samarbejde — indbyrdes og med myndighederne — på en lang række områder af betydning for arbejdsmarkedet. Eksempelvis kan nævnes ungdomsundervisning, voksenuddannelser, erhvervsvejledning, revalidering, egnsudvikling, planlægning af visse bygge- og anlægsarbejder, industrilokalisering og boligforsyning. En moderne arbejdsformidling må nødvendigvis være engageret i de samme områder, og alle parter må være interesserede i, at der inden for rammerne af et enkelt organ på det lokale plan tilvejebringes mulighed for et overblik, en koordinering og et samspil om de forskellige opgaver af arbejdsmarkedsmæssig interesse.

Ud fra dette synspunkt ønsker rådet at henstille til overvejelse, at der — til afløs-

ning af de nuværende tilsynsråd — for hvert enkelt offentligt arbejdsanvisningskontor sammensættes et støtteudvalg, f. eks. betegnet som arbejdsmarkedsnævn.

Sådanne regionale nævn kunne formentlig som hovedregel bestå af 9 medlemmer, nemlig:

Amtmanden i det pågældende kontorområde (eventuelt en af amtmanden udpeget stedfortræder),

1 repræsentant udpeget af det kommunale råd i den købstad, kontoret er beliggende i, efter samråd med de kommunale råd i de øvrige købstæder i kontorområdet,

3 repræsentanter for områdets arbejderorganisationer, udpeget af LO,

3 repræsentanter for områdets arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer, udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening efter samråd med eventuelle andre interesserede organisationer,

kontorbestyreren for det pågældende arbejdsanvisningskontor.

Det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt, om amtmanden overtager formandsposten, medens kontorbestyreren varetager nævnets sekretariatsforretninger.

Efter rådets opfattelse hverken kunne eller burde sådanne arbejdsmarkedsnævn erstatte den lange række eksisterende lokale og regionale udvalg, som beskæftiger sig med mere specielle forhold af betydning for arbejdsmarkedet. Nævnene ville imidlertid — såfremt man ved udpegelsen af repræsentanter dertil har dette for øje — kunne blive virksomme og frugtbare kontaktorganer i forhold til de specielle udvalg, hvori også andre interesser og synspunkter end de arbejdsmarkedsmæssige må være dækkede.

Nævnet skulle i øvrigt følge og støtte arbejdsanvisningskontorets virksomhed i sin helhed og hermed være både rådgivende og initiativtagende. Det ville antagelig virke fremmende for interessen omkring nævnes arbejde, om der tillige kunne tillægges